

Паула Лайт

Тъмна Саксбургготска
приказка

Не знам дали някой си спомня за първата от поредиците статии, с които си позволих да се надявам на вашето внимание, за да споделя някои горчиви, но целебни истини. Тогава обявих война на всички шарлатани, продавачи на евтини илюзии и безполезни духовни и материални дрънкулки, които сквернят българската земя и съзнанието на народа ни. Независимо в каква област плетат своите лъжи и заблуди измамниците, дали в окултизма, морала или политиката. Продължавам и ще продължавам тази своя война с поредната битка. Предполагам, че не всички, които четат тези материали са щастливи и не всички ги одобряват. Боя се, че това няма за мен особено значение и едва ли ще ме спре. Духовният дълг, който съм поела е да воювам, доколкото мога, със злото, навивността ни, самозаблудите и опасността от гибелни за народа ни пътеки. Целта ми е да отворя очите на колкото мога повече хора, дори и от светлината на истината да ги заболи. Не мразя лично никого и не бих искала да наранявам никого, но ако от словото ми последват рани, така да бъде! На война като на война... Днес ще ви разкажа една много тъжна и мрачна приказка, приказка, която няма щастлив край. А дали ще се превърне в „приказка без край“, в наше национално проклятие, зависи от всички нас.

Имало едно време един беден, нещастен и озлобен народ. Добри и трудолюбиви били хората, но уморени и измъчени от тираните. До гуша им дошло от затягане на коланите, мизерия, крадливи и подли като плъхове политици, гавра с тяхното достойнство. И защото това е народът български, упорито вярвал, че чудото, спасението, мистичната помощ свише и магията могат да дойдат само отвън. Нали близо 50 години живот в затворена кошара ни внуши да вярваме, че всичко, което е вносно, е добро. Затова решихме, че е мъдро да си внесем управник от Испания, а и, точно както подобава на приказките, „вносният“ политик беше цар. Дори не допускахме, че точно плъховете на потъващия ни национален кораб отдавна, много отдавна се бяха спазарили с героя за това триумфално завръщане. Така, заедно с началото на хилядолетието, у нас пристигна Симеон Борисов Саксбурготски. Напрасно шепата разумни хора се мъчеха да отрезвят останалите, напрасно демокрации, постигнали повече опит и мъдрост по пътя си ни предупреждаваха и съветваха да бъдем предпазливи. Напрасно ни молеха деликатно да проучим човека, преди да го посрещнем с отворени обятия и да разберем, че политическият живот не е вълшебна приказка, нито фентъзи епос.

Въпреки всички усилия и съвети на международната общност, въпреки изявленията на интелигентни българи тук, в страната, народът

видя в „Симеончо“, както умилено го наричаха, рицар на бял кон, който ще обезглави всички лами и над родния небосклон ще засияе златното слънце на доволството и изобилието. Където и да идеше, чакаха го екзалтирани тълпи. Биеха църковни камбани, а старици се мъчеха да целунат нозете му, спомняйки си със сълзи на очи как някога, при раждането му, двойките им станали на тройки. Девойки припадаха от вълнение, ако ги допуснеха в предизборните щабове на НДСВ, а на митингите му се извисяваше неземно красивият глас на Валя Балканска.

Спомням си, че в ония дни сънувах как над родното небе се рее лешояд с кървав клон, а улиците пустеят. Виждах многобройните плакати на героя, а енергията, която бликаше от студените му очи, бе енергия на пресметливата и ненаситна алчност, псевдо аристократичното презрение към останалото „простолудие“, цинизмът и злото. Опитвах се да споделя с хората своите усещания, тревоги и предчувствия. Срещаш само възмущение, че хуля героя, ругатни и обиди. Едва не загубих някои добри приятели. Не обвинявам никого, защото всеки иска да си отдъхне за миг и да повярва, че животът е вълшебна приказка. Хората очакваха реки от мед и мляко, чудеса и сполука, край на тегобите, глада и страданията. Очакваха всичко това, защото жадуваха за капчица вяра, а лъжливите устни на фалшивия герой шепнеха сладки обещания.

Нека си припомним малко от медените му приказки, които, както добре разбирам сега, трябва да са били написани от някой друг. Човекът, все пак, успя да ги прочете гладко, без да се запъва:

„Десетилетия наред съм страдал заедно с вас за нашата съдба“ – изрече той и стотици хиляди въздишаха умилено. Спомняха си за детето, прогонено някога в изгнание, за „кървавия четвъртък“, когато нещастното сираче загубило и чичо си от болшевишки куршум.

„Не е нито морално, нито политически оправдано, че, по европейските стандарти, повечето хора у нас, включително в селата и малките градове, живеят в мизерия, докато някои политици тънат в необяснимо охолство. Трябва почтеност. Почтеност във всичко!“

Кой народ не би се трогнал от такива слова? Хората вярваха, че най-сетне, на мястото на всички измамни и алчни чиновници, идва друг човек, светъл герой, който е преуспял и заможен, благородник и рицар и нито ще граби от държавната баница, нито ще позволи на другите да вършат това.

И, най-сетне, тарикатите, които имаха за задача да изградят образа на „добрия цар“, показаха достойни за уважение умения. Те знаеха, че хората са уморени да чакат някакво бъдеще неопределено, когато ще

съзрем „светлината в тунела“. Още в песничката от нашата синя пролет се казваше „Нищо не ми обещавай за утре!“ . Българите искаха яснота, точност, срокове. Така повярваха на икономически и политически абсурдния лозунг как царят ще оправи положението за осемстотин дни. Само шепа хора усетиха каква гавра е нелепото възклицание „вервайте ми“. Повечето клетки, измъчени жени и мъже „верваха“, защото отчаяно се нуждаеха от вяра.

Настъпи ерата на циничното безсрамие и на наглите лъжи, която продължава и до днес. Преди това политиките, въпреки вродената наглост и алчност на повечето от тях, все пак имаха мъничко срам и към края на мандатите си се омърлушваха и ставаха по-смирени и тихи. Нищо такова не се случва вече, защото нашенските потомци на Макиавели получиха образцов учител по безсрамие.

Нека видим една малка част, една избирателна извадка от лъжите на Симеон за тия девет години. Ако се опитам да обхвана всички прояви на непочтеност и некоректност, демонстрирани от него и неговото обкръжение, трябва да изпиша няколко тома.

Първият мит, който рухна, беше тоя за огромната ерудиция и образованост на „царя“, за солидните му обществени и политически връзки, които щели да докарат в България инвестиции, от които да процъфти. Шепнеше се за богати арабски шейхове, дето щели да насочат към страната ни рога на изобилието. Представяхме си едва ли не камили, които ще преплуват океани и морета с барели петрол на гръб, за да ни помогнат. Чувахме как, покрай монархическите си роднини, Симеон щял да върти кабинети и правителства на малкия си пръст.

Първото, което ни впечатли е невероятния букет от тълпоумия, които избраникът ръсеше на публично място, бедният му речник, граничещ с кретенизъм. Отначало го извиняваха, че не владее български добре, но на единствения друг език, на който съм го чувала да говори, английски, речникът му е не по-малко оскъден и ограничен. В данните за героя се споменава как ползвал отлично английски, френски, немски, италиански и испански и, донякъде, португалски и арабски. Допускам, че наистина знае по 200–300 думи на тия езици, не по-малко, отколкото на български. Но, бих казала, папагалите също могат да бъдат обучени да повтарят по няколко фрази на пет-шест езика, което не ги превръща в потомци на Айнщайн. Така, за да не изпъкват ниските ментални възможности на благородника, станахме „господари на мълчанието“.

Що се отнася до образованието, завършил е колеж в Александрия и лицей в Испания, учебни заведения, в които цветът на кръвта има по-

голямо значение от броят на мозъчните клетки. Питам се, обаче, защо в доста безразличната към потомствената аристокрация система на САЩ „царят“ не е преминал през престижната военна академия West point, а в някаква подобна в щата Пенсилвания и, при завършването си, е бил младши лейтенант? Питам се, също така, защо нямаме по-точни данни къде си е изкарвал хляба (пардон, черния хайвер) в периода 1962 г. – 1996 г. Говори се смътно и неопределено, че въртял някакъв бизнес в Испания и САЩ. С подобна кариера може да се похвали всеки пети в цивилизования свят. Казват, че бил „консултант“ на различни фирми и банки в областта на банковото дело, продажбата на храни и т.н. Казано на прост български език, това си е нещо като търговски пътник. Изключвам, разбира се, банковото дело, защото, както ще видим по-късно, Симеон си „внесе“ от Великобритания група мно...ого специални банкери.

Що се отнася до международните и монархически връзки на човека, не виждам да е било проявено към личността му кой знае какво уважение и внимание. Разбира се, при културни и светски събития, е получавал своята покана и винаги е присъствал, вероятно, за сметка на нашите данъци, защото истинските благородници държат на кръвта и толерират (в рамките на разумното) и своите черни овце. Никой не е видял, обаче, изгодни договори, инвестиции, дипломатически пробиви, заради знатното потекло на нашия премиер.

С едно, обаче, Симеон никак не ни изненада. Втурна се да върти бизнес на нашия гръб и да трупа дивиденди от държавната баница. Разбира се, не беше чак такъв глупак, че да го върши пряко и сам. Имаше си и още си има една добра фея в лицето на Милен Велчев, „финансовият гений“, който докара от Лондон. Чрез него реализира трансформацията на българския външен дълг при крайно неизгодни условия. Чрез него, в нарушение на всички закони, с обичайното и плоско оправдание за секретност, нае без конкурс в митниците Британската фирма „Кроун ейнджънс“ на баснословна цена. Комисионни ли са мотивът или друга схема? Не знам. Но сделката определено е в заобикаляне на закона и не особено изгодна. Сред бизнес делата му са и приватизацията на „Булгартабак“, извършена в зоната на здрача, без капчица прозрачност, подписването на договора с ЕС за спиране на ядрените ни реактори, от който губим огромни средства, което стана след кратка мистериозна визита в Румъния, фактът, че държавната поръчка за магистрала „Тракия“ се падна на един от синовете му, една загадъчно завишена цена за строеж на детска болница. За щастие, този проект бе спрял на време. Неговият

верен оръженосец, Милен Велчев, получи наистина скромно възнаграждение за този куп оглозгани кокали от държавното богатство. Само верига хотели на името на брат му Георги и неотдавна оформена продажба на безценица на над 50% от парцела под хотел „Ропотамо“ на фирма на същия този брат. Направо жълти стотинки!

Що се отнася до любимия народен герой, той дوناпълни купичката си, като се задейства реституцията на „царските“ имоти. Ако наистина всички те бяха „царски“, нищо лошо. Само че значителна част от тях са били държавна собственост предоставяна на владетеля за временно безвъзмездно ползване. Как да повярваме в чистотата на това възстановяване, след като, неотдавна, се оказа, че по грешка били възстановени около 2000 дка повече? Как да повярваме в справедливост и прозрачност на действията, след като някои имоти за били възстановявани на базата на крепостни актове, разписки и т.н., които нито един нормален съдебен или нотариален акт не би следвало да признае за достатъчно доказателство за собственост? Как да се чудим защо се носят мъгли и легенди, че Симеон е предявил претенции и към връх Мусала, след като е толкова ненаситен, че действията му са отвъд нормалното човешко въображение? Сега, когато с тройната коалиция все още е на власт, заедно със сестра си е завел през лятото на 2006 г. граждански иск срещу държавата по чл. 108 от Закона за собствеността за двореца в Кричим. Ответник по делото е министъра на регионалното развитие и благоустройството. А познайте доколко добросъвестно ще оспори иска и ще защити държавните интереси! Изобщо, не виждам плячката на Саксбурготски да е застрашена от нещо. За „имотите на царя“ бе сформирана анкетна парламентарна комисия. Какво е свършила до сега? БСП лееха предизборни анатели как щели да отнемат противозаконно възстановеното имущество, а сега управляват рамо до рамо с този народен герой. Мила родна картинка!

Все пак, за да бъде картината пълна и обективна, не е зле да видим какъв е авторитетът на Симеон Саксбурготски в международен план. Имаме ли основание да повтаряме със слугинска разнеженост в какви среди го приемат и как, благодарение на него, за България знаят и говорят хора, които не са го правели преди? Ами, и да и не. Просто защото има различни видове слава и, вярвам, всички ние бихме се чувствали и по-горди, и по-щастливи без определен вид известност. През юни, 2006 г., например, избухна сериозен скандал, в който името на нашия герой бе замесено в предполагаеми корупционни схеми. Скандалът беше свързан с арестуването на първия братовчед на Симеончо, Виктор Емануил

Савойски от италианските власти. Независимо от синята си кръв, той бе обвинен в престъпно сдружение с цел корупция на държавни служители, измами и използване на проститутки. Какво да се прави? В някои цивилизовани европейски държави демокрацията и спазването на закона не се влияят нито от произхода, нито от имотното състояние на човека. Виктор Емануил първоначално спомена името на Симеон Сакскобурготски, като на един от сподвижниците си в тези криминални деяния, въпреки че след това отрече казаното. Каквото и да мислим по въпроса, факт е поне, че проектът за безумно скъпата педиатрична болница бе съвместно дело на двамата братовчеди, а едва ли са се сдружили само за една сделка...

Оказа се, също така, че в международните среди Симеон не се ползва с чак толкова добър авторитет и ореолът му не е чак толкова лъскав, колкото бихме желали да вярваме ние. Като един от основните му пороци, се сочи хазартът, заради който проявявал склонност да трупа дългове и, преди да дойде на бял кон като наш рицар и герой, кредиторите му взели да стават доста нетърпеливи.

Привидно, другите мълви за връзки на Сакскобурготски с най – ретроградните и хардлайнерски кръгове на някогашното БКП звучаха доста абсурдно. Та нали комунистите някога са терзаели бащиното му сърце в ония страшни времена, когато Негово Величество Борис II е носел своята „корона от тръни“. Нали същите тия болшевики застреляха след фарсов процес чичо му Кирил? Нали той самият, заедно с майка си, е бил изгонен от страната ни от тях? Как тогава да допуснем, че храни симпатия и толерантност към подобни среди? Не знам как и защо, нито доколко парите могат да изкривят човешките ценности, съвест и възприятия, но има някои факти, които ми е трудно да си обясня по друг начин. Защо, преди завръщането на Симеон в българския политически живот, в Мадрид на преговори замина не друг, а Ахмед Доган, за който безспорно вече се знае, че е бивш сътрудник на Държавна сигурност? Защо със Сакскобурготски в България дойдоха, за да заемат възловите министерски постове, лица, свързани с кръгове в Англия, управляващи капитали, изнесени някога от другарите в ЦК? Защо най-приближен на „царя“ стана Милен Велчев, за връзките и произхода на който се знае, че са от тези ултра болшевишки кръгове? Защо премиерът, който, все пак, би трябвало да държи на доброто име на своя кабинет, продължи да подкрепя усърдно Велчев, след скандала в яхтата на Иван Тодоров, Доктора, скандал открито свързващ кабинета с организираната престъпност? Защо, въпреки тържествените си обещания в обратна посока,

Симеон влезе в коалиция с БСП? Ако намерите на всички тия въпроси отговори, които категорично да изключват възможността за такива връзки, много бих се радвала да ги зная. А, поне за някои хора, парите биха могли да бъдат твърде сериозен мотив, мотив по-силен от дълга на кръвта...

Едно от нещата, които ме възмушават най-искрено, е отношението на Саксбургготски към родната природа. Не можеш да обичаш една земя, да я имаш за свята и да осакатяваш красотата ѝ. В хилядите декари гори, реституирани на Симеон, става безпощадна сеч, а дървеният материал се извозва с камиони в Гърция. Нали на човека му трябват и джобни пари? Докато другите злочинства на белия рицар ще накърнят интересите на едно, най-много на две поколения, цената на поголовната сеч ще заплащат и правнуците ни. Гората рони зелени сълзи и всички сме виновни, защото сами докарахме на прага си нейния палач.

Най-сетне, нека споделя и друго: възмущението си от арогантността и надменното презрение на Симеон към народа, който го прие и го храни. Още при първата пресконференция, която даде като премиер, той задължи български журналисти да напуснат местата си, за да се настани там неговото семейство. Винаги се е отнасял надменно и презрително към медиите. Незачитането му на нашето достойнство покварява и смазва човешки личности. Не помните ли как един български интелегент си отрязва мустаците, за да демонстрира лакейската си преданост към „царя“? Край Саксбургготски бързо се сформира кръг от създания с безгръбначна същност и лакейски ливреи. Той изпълни пленарната зала с бивши манекенки, спортистки и други красавици, които превърна в машинки за гласуване и духът и интелектът на които бяха на такова ниво, че още през първата година на мандата им, доня Маргарита трябваше да ги съветва, когато са в парламента да си слагат чорапогашници. Човекът се чувстваше владетел и превърна законодателния ни орган в свита от свои фаворитки и лакеи. Накрая, с онова отегчено отвращение, което благородниците проявяват към крепостните си селяни, ни посъветва да „си сменим чипа“.

Всичко казано дотук е само малка част от облика на тоя, който се подигра с народната наивност и илюзии. Не изпитвам лоши чувства към него, нито омраза. Все пак, той е човешко същество. Затова се считам длъжна да предупредя него и неговото обкръжение да спрат със злочинствата си, докато е време. Нека Симеон се разкае за деянията си и да напусне страната, защото виждам над главата му да се трупат тъмни кармични облаци. Виждам как Бог го възмездява за гаврата със слабите,

бедните и наивните. Повтарям, нека добре си помисли!

Време е добре да си помислим и ние самите. В едно Симеон май беше прав: в някои отношения трябва да си сменим чипа, за да оцелеем като народ в това страшно и свирепо време. Не бива да очакваме неволята да дойде и да ни помогне. Не следва да търсим рицар на бял кон и спасител отвън, защото тази наивност ще ни довърши. Просто се боя, че следващият обект на надежди и възжеления е един пожарникар с генералски пагони. Допуснем ли да ни завладее новият мит за спасителят в униформа, за мачото Бойко Борисов, ще бъдем окончателно загубени. Не бива да забравяме, че същият този герой продаде изгоден парцел и право на строеж на брата на Милен Велчев, че сигурно има не по-малко фирми от Доган и че не успя да се справи особено добре дори с управлението на един град.

Знам, че с подобни публикации няма да спечеля ничия симпатия и обич. Никой не обича да му разрушават илюзиите и мечтите. Но не държа да обичате мен, а да обичате себе си. Вгледайте се в лицата на съседите си, на хора, които наистина са страдали като вас и обичат Родината като вас. Нека борбата ви бъде за изцяло мажоритарна система, а не за заблуждаващи хибриди като модела на БСП. Борете се да отсечете не една глава на чудовището, защото ламята е многоглава. Трябва да подменим изцяло състава на политическия елит. Трябва да почистим от наслоилата се нечистотия и да пуснем в парламента слънце и въздух. Тогава и само тогава ще се почувстваме истински и свободни.

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10481>]